

Kapitola pátá

Statný barman měl silné, šlachovité paže a placatý nos. Když Ellis dopil druhý aňejo – neředěný a bez ledu –, ihned mu štědře dolil.

Sedmiletý rum chutnal jako sladká horká voda. Ellis do sebe sklenku rychle obrátil a poklepal na bar o další. Sundal si bundu, položil ji na stoličku vedle sebe a cítil, jak ho teplý příval alkoholu začíná uklidňovat.

Tak to nakonec udělala, vážně je pryč. Pokoušel se zachránit manželství, které už se prostě zachránit nedalo. Stejně jako ty zchátralé budovy všude kolem něj. K čertu s ní. Každé Vánoce mu teď budou připomínat, jak ho ve Staré Havaně opustila jeho brzy bývalá manželka.

V hlavě pořád slyšel hlas Stevea Sloana a cítil jeho mohutnou paži na svých ramenou. Dokázal si vybavit i chuť studeného piva, které mu kamarád v předvečer své smrti vtiskl do ruky, když se mu Ellis v zakouřeném, hlučném baru svěřil, že neví, jak dál.

„Všichni jsme si tím prošli, kamaráde. Já osobně jsem recidivista.“ Steveovi bylo teprve třicet let, stihl se však už dvakrát oženit a rozvést. „Předeevším jsem si žádnou neměl brát. Můžeš bejt rád, že nemáte děti.“

Netušil, že Hillary je těhotná.

I v košili s krátkým rukávem bylo Ellisovi horko. Vzduch nad hlavami hostů líně čeřil větrák na mahagonovém stropě. Na stěnách visela řada zarámovaných fotografií a pod nimi se po celé délce baru táhlo zrcadlo. Ellis se podíval na svůj odraz a na stálé zákazníky, kteří předstírali, že si nevšímají jeho vystoupělých jizev.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se barmana.

„Fidel,“ odvětil muž s úsměvem. „Stejně jako on.“ Postavil před Ellise sklenku a naklonil hlavu k vybledlé hnědobílé fotografii mladého Castra. V čapce s rovným kšiltem a khaki kabátku vypadal vysoký muž s plnovousem a ostrě řezanými rysy docela dobře. Hrdinský populist, který přemohl diktátora, pomyslel si Ellis, jen aby se jím sám stal. Na Castra se dalo pohlížet buď jako na spasitele Kuby, nebo jako na jejího ničitele. Záleželo na úhlu pohledu.

„Gracias, Fideli,“ pozvedl Ellis skleničku na barmanovu počest a vyprázdnil ji. Fidel pohodil ramenem k řadě lahví za svými zády a vytáhl obočí. Ellis přikývl. Barman se natáhl pro temně hnědou lahev rumu Havana Club. Na zranění se Ellise neptal, ale Kanadán si všiml, že si jej čas od času po očku prohlíží. Určitě přemítá, co se mu stalo s obličejem.

Fidel umýval sklenice za barem a rovnal je vedle těch, do nichž už v očekávání návalu turistů nachystal limetkovou šťávu a cukr.

Šest odpoledne. Spousta času na to, aby se člověk opil. Steve by řekl zkálil, napadlo Ellise v duchu. Nejraději by smazal minulost, úplně ji vygumoval z paměti. Zapomněl na tu střelbu a na to, jak strašně to podělal. Do prdele se Stevem.

Bolesti na hrudi byly podle psychiatra z policejního oddělení symptomy úzkosti, viny. Lékař neměl nejmenší tušení, jak to tu noc v chodbě probíhalo, co se doopravdy stalo.

Úzkost. I tak se to dalo říct – i když Ellis by volil jiné slovo. Sklopil zrak k prázdné sklenice a objednal si další lahev.

*

„Jedno mojito, Fideli, prosím,“ pravila žena.

Barman se pousmál a v pohledu se mu zračil obdiv k jejímu vzhledu, hustým melírovaným blond vlasům a modré halence s hlubokým výstřihem. Upnutá béžová sukně zdůrazňovala dlouhé, pěkně tvarované nohy. Ellis sledoval, jak se nebezpečně vyhrnula, když se žena usazovala na vedlejší stoličce. Na nohou měla stříbrné řemínkové sandály na vysokém podpatku.

Fidel návštěvnici oťrel barový pult. Žena byla vysoká a štíhlá, oblečená trochu jako Hillary. Ellise ta podoba deprimovala.

Barman nadrtil pár čerstvých lístků máty do sklenice plné ledu a limetkové šťávy, přidal trochu cukru a směs završil rumem. Hotový drink podal přes široké mosazné zábradlí Ellisově půvabné sousedce, která si sklenku postavila na korkovou podložku s nápisem „Domov slavného Hemingwayova mojita“, na níž zůstalo mokré kolečko.

„Gracias, Fideli.“ Žena se s úsměvem otočila k Ellisovi. Jizev si nevšimla, ze svého místa si jich vlastně všimnout ani nemohla – viděla jen tu stranu, kde stále vypadal normálně.

Muž mrkl na svůj odraz v nástěnném zrcadle. Ústa měl zkřivená na stranu v neustálém cynickém úšklebku a na čele pod linií vlasů se mu táhla jemná bílá jizva, suvenýr ze setkání s nožem. Vzpomínal, jak se tehdy jeho teplá krev mísila se slzami a stékala mu z brady. Obrátil do sebe další skleničku.

Nad Ellisovým odrazem visely vedle kultovních podobizen Fidela Castra černobílé snímky Ernesta Hemingwaye. Na raných fotografiích vypadal spisovatel stále dobře, přemíra alkoholu si daň v podobě opuchlosti vybrala až později. To už Američan nosil pěstěný bílý vous a často stál vedle mladšího, štíhlejšího Castra.

Ze snímků už se nedalo vyčíst, že Hemingway prohrál boj s depresí či že v době, kdy byly pořizovány, v hlavě slyšel různé hlasy. Spisovatelovy jizvy se skrývaly uvnitř, kde je nikdo neviděl. Ellis přemítal, co je lepší.

Fidel mu dolil prázdnou sklenku; jantarová tekutina v barovém světle jasně zářila. Kanadan znovu obrátil zrak k zrcadlu. Některé ženy mu tvrdily, že vypadá sexy, že utržená zranění dodávají jeho obličejí charakter. On však věděl své. V manželčiných očích se zračil strach, kdykoliv se na něj podívala. Děsila se ho. Cítil to toho rána, kdy se konečně, zdráhavě milovali. Bála se, že ví o její nevěře.

Jenže jemu prošla vražda.